

Графъ Игнатиевъ, Руско-турската война, Санъ-Стефанския и Берлинския договори.

Преди половинъ столѣтие на международния политически небосклонъ съ особенъ блѣсъкъ сияеше звездата на графъ Николай Павловичъ Игнатиевъ. И имаше защо. Днесъ за днесъ нѣма две мнения, че Игнатиевъ трѣбва да бѣде причисленъ, както се изразява проф. Кизеветтеръ, въ реда на най-крупнитѣ руски държавни мѣже. Борецъ за величието на Русия, Игнатиевъ представява наистина една мощна творческа личностъ. Едвардъ фонъ Вертхаймеръ, апологетътъ на австроунгарския канцлеръ графъ Андраши, съ право изтъква, че духовититѣ и блѣскави виходки на Игнатиева, подчертани отъ неговата добродушна откровеностъ, сж могли да пленятъ и най-голѣмия му противникъ. Жертва на тѣхъ билъ станалъ тогавашния австрийски посланикъ въ Цариградъ графъ Зичи, попадналъ всецѣло подъ влиянието на Игнатиева. По-късно сжщия упрекъ се е отправялъ и въ Англия по адресъ на маркизъ Солсбъри, който тръгналъ за Цариградъ съ цель да се бори въ конференцията съ Игнатиева, а свършилъ като възприелъ възгледитѣ на последния. Отъ собственъ опитъ мога да потвърдя, че въ изкуството да убеждава Игнатиевъ бѣше наистина непостижимъ майсторъ. Ето защо не трѣбва да се чудимъ на впечатлението, което Хл. Хохенлое е извлѣклъ за него, а именно, че Игнатиевъ, както той се изразилъ, е рѣзанъ отъ дърво, отъ което правятъ имперски канцлери. Ако въпрѣки това Игнатиевъ не е стигналъ до тамъ, вината не е негова, а на тогавашнитѣ порядки въ ръководнитѣ руски кръгове. Генералъ графъ Швайницъ, германския посланикъ въ Петроградъ, въ едно свое донесение, обяснява голѣмото влияние, което е упражнявалъ Игнатиевъ въ руското общество, съ неговата богата съкровищница отъ знания. Сжщата преценка за Игнатиева дава и видния руски дипломатъ баронъ Жомини.

Н. П. Игнатиевъ, роденъ въ 1832 г., е билъ предназначень да служи въ войската, за която цель е свършилъ съ отличие и